

man gjør Fordring paa og mener med Rette at kunne fordrø, at vi skulde gaa ind paa at yde en saadan Forhøielse. Det er dette, som jeg, som sagt, vilde nedlægge Indsigelse imod, thi det er overdrevne Forestillinger, man gjør sig i saa Henseende. Måttet jeg ikke vil flage — thi man hører nok af Klager — saa er jeg dog vis paa, at man vil kunne træffe Mange af Landboestanden, som kunne bevise, at de have lige saa megen Grund, til at flage som mangen Embedsmænd. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ankjer) kom igjen nærmere ind paa at tale om Livets Fornødenheder; han stillede os Forholdet for sig, set fra Kjøbstadlivet og set fra Landlivet. Sa, det ærede Medlem kan have fuldkommen Ret i, at de Fordringer, som man stiller til Livet, og det, man kalder de daglige Livsfornødenheder, ere høist forskjellige paa de forskjellige Steder. Da jeg har havt Leilighed til at leve en Del her, og sætte mig noget ind i Livet i Kjøbenhavn, saa har jeg ogsaa havt Leilighed til at se, hvad der henregnes til de saakaldte daglige Livsfornødenheder. Det er ingenlunde min Mening, at ville saare Nogen; men jeg tror ikke at saare Nogen, naar jeg siger, at til de daglige Livsfornødenheder høre Komedier og Baller med (S. t. m. er: Sa!). Der blev sagt Sa fra den anden Side, altsaa har jeg Høi, Komedier, Baller, Karneval og Mafferade, det have de Lust og det have de Naad til; men naar de saa komme til os, fordi de ikke er tilfredse med, hvad de have til denne Del af Livsfornødenhederne, ja, saa tager jeg rolig paa min Samvittighed at sige Nei for min Part, og saa vil jeg give dem det samme Naad, som vi sælge paa Landet, at sætte Stævne efter Gode. Naar vi ikke have Naad til Noget, saa reducere vi vore Afgifter, og hved Hensyn hertil gjorde det ærede Medlem og hans Benner bedre i at raade deres Benner til under disse Forhold at give Afkald paa en hel Del af den Slags Nydelse og vente, indtil der kommer bedre Konjunkturer for dem. Det ærede Medlem mente ligeledes, at der ikke var en saadan Fluktueren i Stillingen for Landboerne som for Embedsmændene; det ærede Medlem sagde, at de dyre Lider vare sjældne nu. Jeg maa benegte det. (Ankjer: Jeg sagde, at der var hyppig dyre Lider!) Saa maa det være en Misforstaaelse; jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at de dyre Lider for Landboerne vare sjældnere end for Embedsmændene. Jeg veed ikke, hvorledes det ærede Medlem vil kunne bevise dette, thi hvem borger os for, at der ikke næste Aar kan indtræde meget uheldige Konjunkturer for Landmanden; de have været der før og de kunne komme igjen. (Ankjer: Hoven gjælder kun for eet Aar!) Sa, jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at, give vi først dette i Aar saa gad jeg nok se, hvorledes vi kom bort derfra igjen, selv om der var nok saa stærke Grunde derfor. Jeg er gammel nok i dette Thing til at vide, at, naar man først har indladt sig paa

en Forhøielse af denne Beskaffenhed, selv om det kun er for et Aar, saa skal der stærke, jeg kunde næsten sige kolossale Grunde til, for at det skulde lykkes, at gaa tilbage igjen. Dette være nu som det være vil; jeg skal ikke misunde Mand i Statens Tjeneste hans Løn, det være langt fra mig; og desfor der virkelig var de Grunde til stede, som ærede Medlemmer gjøre gjældende her, skulde jeg ingenlunde være villig til at indlade mig paa en Forhandling af denne Lov. Men hvad jeg savner som den første Betingelse for, at jeg skulde være med til Behandling af et Lovforslag som det foreliggende, er, at man tager alle de lavere stillede Embedsmænd først. For saa vidt jeg forstaaer at læse det foreliggende Lovudkast, er det hovedsagelig — og det maa de Herrer indrømme mig — de høiere stillede Lønninger, som der er Tale om at gøre nogen virkelig Forhøielse i. For det Første maa man ifølge § 2 udelukke fra Forhøielsen alle dem, som i de sidste 2 Aar have faaet Lønningsforhøielse, for saa vidt den naar op til 15 pCt. Der næst er der en hel Del, som ikke er tagen med. (Th. Nielsen: Sernbanembedsmænd.) Min ærede Sidemand nævner Sernbanembedsmænd, der er vist flere, men siden nu disse ere nævnte; saa turde det maasse være muligt, at de trængte fuldt saa haardt som nogen Anden. Svørom Mting er, saa gjælder det her om en Forhøielse af Lønningerne, og første Gang, jeg kom her i Thinget — det er nu 20 Aar siden, — førte vi en lignende Forhandling. Det dreiede sig den Gang om Forhøielse af Lønningerne for Altesfjerne i Høiesteret; den Gang begyndte man fra oven og det Samme gjør man nu. Men da jeg haaber, at man vil rulle ind i en mere demokratisk Tid, alder, og da jeg forudsætter, at man saa vil hjælpe der, hvor Skoen virkelig trykker, og navnlig vil hjælpe paa de ringere Lønnede Embedsmænd; da jeg haaber, at vort Statsmaskineri vil føres over i en saadan Sure, saa er dette en Hovedgrund for mig til, at jeg ikke kan eller vil indlade mig paa Lovforslaget, som det nu foreligger, og derfor stemmer jeg for Dagsordenen. Men jeg skal endvidere tilstaa, at, selv om Dagsordenen ikke forelaa, skulde jeg dristig tage det paa min Samvittighed at sige Nei til dette Lovudkasts Overgang til 2den Behandling. Jeg siger dette med Forsæt, fordi der fra den høitærede Finansministers Side er appelleret til vor Samvittighed, og det ikke een Gang, men mange Gange, og det er ganske vist, at, naar der lyder Tiltale til os fra den anden Side, er den høitærede Finansminister, hvem jeg altid hører med største Fornøielse. Han hører til mine Modstandere; men der er saa af mine Modstandere, fra hvem jeg hører saa klare og gode Grunde, som fra den høitærede Finansminister. Men naar denne Sag er bleven forestillet som en Samvittighedsag, saa skal jeg fuldstændig tage det paa min Samvittighed at